

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D., v právní věci žalobce **multigate a.s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2013, č. j. MMB/0297951/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 19. 8. 2013, č. j. MMB/0297951/2013, **je n i c o t n é .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a obsah podání

[1] Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 10. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu

a financování, ze dne 19. 8. 2013, č. j. MMB/0297951/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

[2] Napadeným rozhodnutím byl změněn platební výměr ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1103904/2100/VHA/0013/021, sp. zn. VHA031100013 (dále jen „platební výměr“), kterým byl společnosti gate seven a.s., se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, právnímu předchůdci žalobce, Úřadem městské části města Brna, Brno-Královo Pole, vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ČR.

[3] Napadené rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2013, č. j. 31Af 39/2012-77, jímž bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného v téže věci. V nyní řešené kauze tedy zdejší soud o dané věci rozhoduje již podruhé.

[4] Žalobce v podané žalobě vytkl žalovanému porušení procesních i hmotněprávních předpisů, podle nichž bylo v řízení postupováno. Žalovaný ve svém vyjádření s odkazem na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, navrhl zamítnutí žaloby s tím, že jeho rozhodnutí netrpí nezákonností. V replice pak žalobce setrval na důvodech uvedených v žalobě s tím, že podaná žaloba je oprávněná. Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

II. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[6] Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**. V souladu s ustanovením § 76 odst. 2 soudního řádu správního bez nařízení jednání soud vyslovil nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí.

[7] Nejprve se soud zabýval nicotností napadeného rozhodnutí, jelikož tu je povinen přezkoumávat *ex officio*. Dospěl k závěru, že **žalobou napadené rozhodnutí je nicotné**.

[8] Aby se soud mohl zabývat nicotností napadeného rozhodnutí, bylo nutné nejdříve vymezit nicotnost a její podstatu, neboť soudní řád správní výslovně pojem nicotnost rozhodnutí používá, ale nepodává jeho legální definici a charakteristiku. Nicotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, právní nullum, neexistence) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejně-mocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není s to vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady

presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobilá vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, protože tedy jde o nezhojitelné právní nic. Nicotnost nelze zhojit ani uplynutím času.

[9] Platební výměr Úřadu městské části města Brna, Brno-Královo Pole ze dne 9. 11. 2011, č. j. 1103904/2100/VHA/0013/021, sp. zn. VHA031100013, byl vydán vůči společnosti gate seven a.s., se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, IČ: 28562232.

[10] Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 19. 8. 2013, č. j. MMB/0297951/2013 (tedy napadené rozhodnutí), bylo vydáno taktéž vůči společnosti gate seven a.s., se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, IČ: 28562232, jelikož ve výroku napadeného rozhodnutí nebyl změněn adresát platebního výměru na právního nástupce výše uvedené společnosti, kterým je žalobce. Obchodní korporace gate seven a.s, IČ: 28562232, totiž zanikla již dne 31. 10. 2012, kdy byla vymazána z obchodního rejstříku. Druhostupňové (napadené) rozhodnutí správního orgánu ovšem bylo vydáno až dne 19. 8. 2013 vůči již neexistujícímu subjektu.

[11] Správní řízení sice bylo zahájeno se správným subjektem a rovněž platební výměr byl vydán správně vůči obchodní korporaci gate seven a.s., se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, IČ: 28562232, ale žalovaný následně procesně pochybil, když v řízení nepokračoval se správným subjektem – žalobcem (společností **multigate a.s.**, IČ: 25912186), kdy měl nejpozději ve výroku napadeného rozhodnutí změnit platební výměr tak, že adresátem poplatkové povinnosti je žalobce. Soud se tedy zabýval otázkou, zda vada, kdy je řízení vedeno již s neexistujícím subjektem a daňová (poplatková) povinnost je ukládána neexistující osobě, způsobuje nicotnost či „pouhou“ nezákonnost daného rozhodnutí.

[12] Touto otázkou se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-80, podle kterého: „Podle ustálené judikatury správních soudů a teorie správního práva, je jedním z důvodů nicotnosti skutečnost, že rozhodnutí ukládá povinnost někomu, kdo nemá právní subjektivitu, kdo není způsobilým adresátem práv a povinností (srov. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 4. 1993, č. j. 6 A 14/93 - 26, podle kterého skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu uložilo povinnost někomu, kdo není osobou v právním slova smyslu a není způsobilý mít práva a povinnosti, má za následek nulitu správního aktu; dále rozsudek ze dne 29. 10. 1993, sp. zn. 6 A 25/92, kde nicotným bylo shledáno rozhodnutí ukládající povinnost obchodnímu jménu stejně jako v rozsudcích ze dne 16. 12. 1996, č. j. 7 A 111/94 - 31; ze dne 21. 2. 1997, č. j. 7 A 170/94 - 28; ze dne 21. 3. 1997, sp. zn. 7 A 155/94; a ze dne 19. 12. 1997, č. j. 6 A 26/95 - 29). Nelze proto uložit povinnost někomu, kdo k tomu není způsobilý, není osobou v právním smyslu, někomu, kdo neexistuje. Z hlediska právní úpravy obsažené v § 77 odst. 2 správního řádu, který je do určité míry odrazem tradičních důvodů nicotnosti lze tuto vadu podřadit pod jiné vady, pro něž rozhodnutí nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Uložení povinnosti non-subjektu, neboli absolutní omyl v osobě adresáta je tedy již tradičním důvodem nicotnosti.

Představuje zásadní pochybení, pro které je nutno na taková rozhodnutí nahlížet jako na rozhodnutí nicotná.“

[13] Jak již soud uvedl výše, v nyní souzené věci byla daňová povinnost ukládána již neexistujícímu subjektu. Takové rozhodnutí tedy soud označil za nicotné podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

[14] Pouze *obiter dictum* soud konstatuje, že hodnocení otázek vznesených žalobcem v rámci podané žaloby je v obecné rovině součástí již konstantní judikatury správních soudů (srov. např. rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věcech sp. zn. 29Af 33/2011, event. sp. zn. 29Af 60/2011 či ev. sp. zn. 31Af 113/2011 nebo rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 37/2013 a další). Soud by proto při hodnocení námitek žalobce vycházel mimo jiné ze závěrů zaujatých i ostatními senáty zdejšího soudu, ve kterých zejména odkazuje na rozsudky v řízeních totožných účastníků řízení vedených pod sp. zn. 29Af 53/2013, sp. zn. 29Af 59/2013 nebo sp. zn. 29Af 61/2013 a Nejvyšším správním soudem, a to s ohledem na zásadu jednoty rozhodování a předvídatelnosti soudního rozhodnutí.

III. Shrnutí a náklady řízení

[15] Z výše uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné, neboť daňová (poplatková) povinnost byla ukládána již neexistujícímu subjektu. Takové rozhodnutí tedy soud označil za nicotné podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.

[16] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání (§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu) a to za 3 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení, žaloba a replika) a 3x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 10.200 Kč bez DPH, tj. 12.342 Kč s DPH, a dále pak zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 15.342 Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobci v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. října 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu